

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: M.H.

Druga strona postępowania: M.H.

Pytanie prejudycjalne

Czy słowa „w czasie, w którym zostało wniesione do sądu pismo wszczynające postępowanie” w rozumieniu art. 16 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2201/2003 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że oznaczają one:

- i) czas, w którym pismo wszczynające postępowanie zostaje otrzymane przez sąd, nawet jeśli zgodnie z prawem krajowym postępowanie nie zostaje wszczęte natychmiast po takim otrzymaniu; albo
- ii) czas, w którym po otrzymaniu pisma wszczynającego postępowanie przez sąd postępowanie zostaje wszczęte zgodnie z prawem krajowym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 14 stycznia 2016 r. w sprawie T-397/13,
Tilly-Sabco/Komisja, wniesione w dniu 31 marca 2016 r. przez Tilly-Sabco**

(Sprawa C-183/16 P)

(2016/C 211/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Tilly-Sabco (przedstawiciele: R. Milchior, F. Le Roquais, S. Charbonnel, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 14 stycznia 2016 r. w sprawie T-397/13 z wyjątkiem dopuszczalności skargi;
- postanowienie, zgodnie z art. 61 statutu, o wydaniu orzeczenia w sprawie i stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 689/2013 z dnia 18 lipca 2013 r. ustalającego refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego ⁽¹⁾ na poziomie zero;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji i kosztami niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty.

Zarzut pierwszy opiera się na dokonanej przez Sąd błędnej wykładni art. 3 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾. Komisja nie pozwoliła komitetowi na zbadanie w wyznaczonym terminie wszystkich niezbędnych elementów, w tym stawki refundacji, aby mógł on wydać swoją opinię w przedmiocie projektu rozporządzenia.

Zarzut drugi opiera się na błędnej wykładni art. 164 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”)⁽²⁾. Skarżąca podnosi w szczególności, że Sąd niesłusznie uznał rozporządzenie wykonawcze nr 689/2013 za „okresowy instrument rolny”.

Zarzut trzeci opiera się na braku uzasadnienia lub niewystarczającym uzasadnieniu rozporządzenia wykonawczego nr 689/2013 i dotyczy w szczególności uznania go za „rozporządzenie standardowe” oraz uzasadnienia ustalenia na poziomie zero stawki refundacji. Sposób ustalenia stawki refundacji nie podlega ponadto kontroli sądowej. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku dotyczące stopniowego obniżania stawek refundacji jest wewnętrznym sprzeczne.

Zarzut czwarty opiera się na naruszeniu prawa lub na oczywistym błędzie w ocenie, ponieważ Sąd nie dokonał poprawnej wykładni kryteriów z art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007. Sąd potwierdził bowiem w przypadku niektórych kryteriów fakt, że Komisja uwzględniła w sposób dyskrecjonalny i bez przedstawienia uzasadnienia okres referencyjny 2009–2013, czyli okres wyjątkowo długi i miniony, zamiast roku 2013, czego wymagają stosowne przepisy, a w szczególności art. 164 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 1234/2007. Sąd dopuścił się też oczywistego błędu w ocenie, gdy uznał w szczególności, że różnica w cenie drobiu brazylijskiego nie wymagała wprowadzenia refundacji wywozowych celem zapewnienia równowagi na unijnym rynku mięsa drobiowego, jak również naturalnego rozwoju w zakresie cen i wymiany handlowej. Sąd uznał wreszcie, że Komisja dopuściła się błędu, podnosząc przed nim argumenty różne od argumentów przedstawionych przed komitetem zarządzającym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 196, s. 13.

⁽²⁾ Dz.U. L 55, s. 13.

⁽³⁾ Dz.U. L 299, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Protodikeio
Thessalonikis (Grecja) w dniu 1 kwietnia 2016 r. – Ovidiu-Mihaita Petrea/Ypourgos Esoterikon kai
Dioikitikis Anasygrotisis**

(Sprawa C-184/16)

(2016/C 211/43)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ovidiu-Mihaita Petrea.

Druga strona postępowania: Ypourgos Esoterikon kai Dioikitikis Anasygrotisis.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 27 i 32 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾ w związku z art. 45 TFUE i art. 49 TFUE oraz w świetle autonomii proceduralnej państw członkowskich, a także zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i dobrej administracji powinny być interpretowane w ten sposób, że nakazują – lub że dopuszczają – uchylenie zaświadczenia o rejestracji jako obywatela Unii Europejskiej, już wydanego zgodnie z art. 8 ust. 1 dekretu prezydenta nr 106/2007 obywatelowi innego państwa członkowskiego, i zastosowanie wobec niego środka nakazującego powrót z terytorium państwa przyjmującego, jeżeli ów obywatel Unii, pomimo że został już umieszczony na krajowej liście cudzoziemców niepożądanych objętych zakazem wjazdu ze względów porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego, ponownie przybył do danego państwa członkowskiego i rozpoczął tam działalność gospodarczą bez wystąpienia o uchylenie zakazu wjazdu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32 dyrektywy 2004/38, ze względu na uznanie tego ostatniego (zakazu wjazdu) za samodzielny wzgląd porządku publicznego uzasadniający uchylenie zaświadczenia o rejestracji obywatela państwa członkowskiego?